

[Finansministeren.]

lade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Jeg skal endelig tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Bestemmelserne i §§ 4—7 og §§ 9—11 samt § 15 i Lovbekendtgørelse Nr. 642 af 28. December 1946 om midlertidige Ændringer i Reglerne om Paaligning af Indkomst- og Formueskat til Staten samt om Tilføjelser til de i Lovbekendtgørelsen indeholdte Bestemmelser.*

De Bestemmelser, som ved nærværende Lovforslag foreslaas forlænget med Gyldighed for Skatteaaret 1948—49, udgør en Del af den Gruppe Lovbestemmelser, der som et Supplement til Statsskatteovens Regler indførtes ved Lov Nr. 458 af 22. December 1939 med Gyldighed for Skatteaarene 1940—41 og 1941—42, og som med en Del Ændringer og Tilføjelser er videreført ved en Række senere Love og Lovanordninger med Gyldighed for de efterfølgende Skatteaar, senest Skatteaaret 1947—48.

Ved Lov Nr. 517 af 19. December 1942 foretoges der en Opdeling af de i Loven indeholdte Bestemmelser, saaledes at en Del af disse blev gjort permanente med Gyldighed indtil videre, medens Resten kun vedtoges som midlertidig gældende for et enkelt Skatteaar. Ved denne Opdeling sondredes der mellem de Bestemmelser, der først og fremmest var motiveret ved de af Krigsforholdene fremkaldte, særlige økonomiske Forhold, og saadanne Bestemmelser, som maatte betragtes som mere almindeligt paakrævede Ændringer af de hidtil gældende Beskatningsregler. Den førstnævnte Gruppe af Regler, de midlertidige, er som før bemærket siden hen forlænget fra Aar til Aar ved en Række Love af midlertidig Karakter, der har søgt sin Begrundelse i de særlige økonomiske Forhold vedvarende Bestaaen.

Saaledes som de økonomiske Tilstande er, maa det forekomme rimeligt og paakrævet, at de nævnte midlertidige Lovbestemmelser forlænges med Gyldighed for det kommende Skatteaars Ligning. Loven af 22. December 1942 med senere Ændringer og Tilføjelser er optrykt sidst ved Bekendtgørelse Nr. 642 af 28. December 1946, der derfor er taget som Udgangspunkt for nærværende Lovforslag. De midlertidige Bestemmelser, som foreslaas forlænget, er Bestemmelserne i Lovbekendtgørelsens §§ 4—7, §§ 9—11 og § 15.

Ud over det foran nævnte indeholder

Forslaget i sin § 2 Bestemmelser, der tager Sigte paa at lette Skattebyrden for Alders- og Invalidere nydere og andre Personer, som indtægtsmæssigt, aldersmæssigt og i Henseende til Erhvervsevne findes at burde sidestilles med disse. Forholdet er dette, at de Forhøjelser af Alders- og Invalidere m. m., som er en Følge af det stigende Pristal, har bragt de Personer, som hovedsagelig lever af disse Ydelser, op paa et Indtægtsniveau, som ligger over Skattegrænserne ved Indkomstbeskatningen til Staten og til den fælleskommunale Udligningsfond, idet tilsvarende Forhøjelser af de skattefri Fradrag ikke har fundet Sted. Da Ydelsernes Aarsbeløb er af en saadan Størrelse, at de kun tilsigter at dække et nødtørfigt Underhold, maa man finde det rimeligt, at der gives disse Personer en Skattelettelse. Spørgsmaalet bliver da, hvorledes denne Skattelettelse skal gennemføres.

Fra forskellig Side har man gjort gældende, at Alders- og Invalidere m. v. burde være helt eller delvis skattefri, men denne Vej findes ikke farbar. En saadan Foranstaltning vilde betyde et Brud paa det i vor Skattelovgivning hidtil fulgte Princip, at Understøttelser fra det offentlige, til hvilke der ikke er knyttet Tilbagebetalingspligt, er skattepligtige, og den vilde indeholde en Ubillighed over for andre Skatteydere paa samme Indtægts- og Aldersniveau, hvis Erhvervsmuligheder i øvrigt ligger paa Linie med Alders- og Invalidere nyderne.

Den Mulighed at gennemføre Skattelettelsen gennem en almindelig Forhøjelse af de skattefri Fradrag — en Foranstaltning, som jo i øvrigt ikke vilde faa umiddelbar Betydning for den kommunale Skat — maa siges at være af saa omfattende Karakter og i sine økonomiske Konsekvenser at være saa vidtrækkende, at den bør henskydes til Skattekommissionens Overvejelser. Jeg tilføjer her, at det nu er Hensigten at forcere Arbejdet i Skattekommissionen frem; saa Forslag forhaabentlig kan forelægges Rigsdagen i Løbet af Aaret 1948.

Derimod skønnes der at foreligge Omstændigheder, som er særegne for Alders- og Invalidere nydere og dermed ligestillede, nemlig den varigt nedsatte Erhvervsevne, som medfører ringere Skatteevne. I Statskatteovens § 23, 7de Stykke, har de stedlige Myndigheder Hjemmel til at tilstaa Nedsættelse i Skatteansættelsen, naar særlige Omstændigheder, bl. a. Sygdom, taler derfor. Den Nedsættelse, som saaledes gives, har Virkning ogsaa for den fælleskommunale Indkomstskat og Kommuneskatten. For den